

Op ad stien vandrer jeg

Op ad stien vandrer jeg i stille ensomhed,
fra det høje kaster solen sine stråler ned
for at åbenbare, rense og forædle alt,
som i mig er uforløst, i mig er ufortalt.

Som en feber er den ild, der brænder i min krop,
ilden løber begge veje, både ned og op,
fanget i en krydsild er jeg, i en indre krig,
i mit øre hører jeg de faldnes tavse skrig.

Stemmer stiger op fra dybet, fra et andet sted,
fra et angstfyldt mørke uden ro og sjælefred,
hvem er disse sjæle, hvad betyder deres råb,
er de tabt for kærligheden, tabt for tro og håb?

Slave var jeg selv engang i mørkets fangekor,
lyset brød min lænke, bragte kærlighedens ord,
mørket lod jeg bag mig, men en rest i mig består,
gennem den de fangne sjæles råb mit hjerte når.

Gerne jeg dem hjælp, men jeg må gå min egen vej,
"derved bedst du hjælper," siger stemmen tæt på mig,
"rede til at træde frem og tjene lysets sag
er du først, når solen har forvandlet nat til dag."

Derfor må jeg vandre under solens hårde glød,
indtil hjertet selv har fået solens gyldne lød,
indtil det fra lysets trone i min sjæls palads
stråler som en sol igennem sjælens prismeglas.

Sjælens vilje leder mig, jeg går, hvor sjælen vil,
selv er jeg en lille brik i skæbnens store spil,
villigt må jeg følge vejen, som for mig er lagt,
overgivet, som jeg er, til kærlighedens magt.

Poul Michael von Bülow 2025